

РЕШЕНИЕ

№ 4878

гр. София, 13.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11498** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл.84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Р. К. Я. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Доминиканска Република лично и като законен представител на Е. Й. Р.-малолетна ЛНЧ [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ № 11195 от 28.10.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да им бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. Навеждат се доводи за наличие на нарушение на чл.35 и чл. 36 АПК и чл.75, ал.2 ЗУБ при изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. Навежда се, че не е направен достатъчно задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата на произход на жалбоподателката. Конкретно посочва, че в Д. Република е преживяла преследване от престъпни групировки, от които властите не биха могли да я предпазят, поради което счита, че ако се завърне заедно с детето си там ще бъде изложена на още по-голяма заплаха, поради принадлежност в особено уязвима социална група, тъй като е самотна майка. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание Р. К. Я. И. се явява лично, както и Е. Й. Р.-малолетна, чрез законния си представител своята майка Р. И., чрез адвокат Р.. Процесуалният представител поддържа становище, че оспореното решение е неправилно и

незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Счита за неправилни изводите на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Посочва, че жалбоподателката е част от специфична социална група, тъй като е самотна майка, няма официален брак с бащата на детето си, последният е в неизвестност и тя се грижи сама за него. Позовава се на справка, представена по делото съгласно която, в страната по произход на молителката няма въоръжен конфликт, но има голяма престъпност, срещу която правителството не може да се справи. Прави се довода, че от страна на административния орган липсва преценка относно риска за завръщане на малолетното дете, такъв е направен единствено по отношение на майката. Изтъква се, че административното производство касае малолетно лице, като в тази връзка се прави оплакване, че не е бил приобщен социален доклад от Дирекция „Социално подпомагане“, което е сериозно нарушение на материалния закон. Във връзка с визираното сочи, че решението следва да бъде върнато за повторно разглеждане на спора като се вземе предвид ситуацията и на майката и на детето в контекста на чл. 9 ЗУБ. Допълва, че жалбоподателката е добре интегрирана в България, има стабилно подкрепяща среда в България, право на здравеопазване, сигурност и родителски капацитет.

Жалбоподателката (лично и чрез преводача), в съдебно заседание от 21.01.2025г. сочи, че в родината си се среща ежедневно с нови проблеми. В България се чувства сигурна, дори повече от собствената и страна, където се страхувала да излезе на улицата.

В съдебно заседание се яви представител на ДСП „С.“, социалният работник А., която даде устно становище, че в интерес на детето и майката е да бъдат в сигурна и безопасна страна, както и че детето трябва да бъде заедно с майка си. Посочи, че се е виждала с майката в лагера „Военна рампа“, където са настанени, като последната полага грижи за детето си и са на сигурно място и двете. Соци, че в лагера имало специалисти, които помагали на майката в отглеждане на детето ѝ. Допълва, че тя има приятели в България, които би могло да и помогнат, поради което изразява становище, че България е сигурна среда за тях. При евентуалното им завръщане в Д. република- ако там се чувства застрашена, то това би и повлияло. Пояснява, че ДСП „С.“ са били уведомени за това, че майката се намира на територията на „Военна рампа“, но не е била викана да се срещне с нея и да изготвя доклад.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Поддържа становището, че правилно и законосъобразно е възприето в решението на председателя на ДАБ МС, че не са налице предпоставки по чл.8 ЗУБ и чл.9 от ЗУБ. Посочва, че в административното производство е установено, че молбата е мотивирана с проблеми от лично-криминален и социално-икономически характер, като основен довод е посочен –проблеми с представители на местна банда крадци в Доминиканска република. Допълва, че жалбоподателката е напуснала легално страната.

Административен съд – София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок от 14.11.2024г. по отношение на връчване от 07.11.2024г., от страна с правен интерес, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е започнало по молба вх.№ВР-13-1585 от 10.09.2024г. /л.53 от делото/ на РПЦ – С., отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ от Р. К. Я. И. от женски пол,

[дата на раждане] в [населено място], гражданка на Доминиканска Република, вероизповедание – католик, семейно положение - омъжена, с лични данни установени въз основа на представен оригинал на национален паспорт. Посочената молба не е последваща по смисъла на пар.1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

Молителката е подала молбата за международна закрила за нея лично и за нейната малолетна дъщеря Е. Й. Р., от женски пол, [дата на раждане] , в [населено място], България, гражданка на Доминиканска република, ЛНЧ: [ЕГН].

По делото е представено Удостоверение за раждане № [ЕГН], на Е. Й. Р., [дата на раждане] , в [населено място], България, гражданка на Доминиканска република, ЛНЧ: [ЕГН], с дата на издаване 16.08.2024г. (л.29). Установява се, че майка на детето е Р. К. Я. И., не е посочено името на бащата.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.3 от протокол с рег. № УП-16802/26.09.2024г. (л.22 от делото). Интервюто е проведено в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю, Р. И. твърди, че е напуснала легално Д. република, с туристическа виза за Турция. Пътувала е с полет от родината си, с прекачване в К. и е кацнала в [населено място], Турция. Обяснява, че е пътувала заедно със съпруга си, като целта на пътуването им е била да достигнат до Франция, където живеела майката на съпруга й. След двуседмичен престой в Турция, решили да отидат в испанското посолство, за да си извадят документи за пътуване (лични карти), но когато минали границата с България, с автобус, граничните власти им казали, че документите са им фалшиви и ги задържали. Съпругът и бил върнат в Турция, а нея са допуснали на територията на страната ни.

Р. К. Я. И. е посочила пред административния орган, видно от протокол за проведено интервю на (л.22), че не е получавал други заплахи и не е имал проблеми във връзка с принадлежност към някоя от категориите по чл. 8, ал. 1 ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Също така е споделила, че не е членувал в политическа партия или организация. Твърди, че не е арестувана или осъждана в държавата си на произход.

В хода на административното производство е приета справка вх. № МД-02-9/22.10.2024г. (л.17 и сл.) относно актуалната обществено –политическа и икономическа обстановка в Доминиканска република към 22.10.2024г. и общо положение в страната.

При така изложената фактическа обстановка ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като Р. И. не е направила релевантни твърдения за осъществено спрямо нея преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“. Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с факта, че със съпруга й са имали проблеми с представители на местна банда крадци. Разказва, че един от членовете им е нахлул в дома им, с цел да ги ограби, като те се опитали да го изгонят, но той се държал надменно. За друг случай обяснява, че отново същите лица от тази банда са наръгали с нож нейния мъж. Последните се заяждали с нея, а съпругът и се опитал да я защити, но те се държали надменно, защото имали пистолети. Твърди, че са подавали четири жалби в полицията срещу членовете на

бандата, но те продължавали с това поведение. Последните били задържани от полицията за един месец, но в следствие били освободени. По време на интервюто е споделила, че е родена в [населено място], Доминиканска република, където е завършила средно образование и има собствен бизнес като маникюристка. Обяснила е, че към момента на провеждане на интервюто нейния съпруг (с когото живее на семейни начала) се казва Х. Л. Е. Де Ла Р. и се намира на летище в Испания, където е в процедура по предоставяне на международна закрила. Има тригодишен син, който се казва Д. Х. Е. Р., който се намира в Д. република и за него се грижи майката на чуждата гражданка.

Липсват каквито и да било предположения, че тя е преследвана в държавата си по произход, заявените причини за подаване на молбата за международна закрила по – скоро имат социално-битов и криминален характер и не са свързани с нейната раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Опасенията от нея попадат в категорията на предполагаеми бъдещи проблеми, още повече, че е напуснала страната легално с документи. Не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията и за преследване. В оспореното решение е мотивирано, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в Д. Република не може да се направи извод, че страната се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Р. К. Я. И. напуснала родината си, не заради проблеми с общата обстановка в страната, а и от същата не може да се формира извод, че за нея биха настъпили каквито и да било неблагоприятни последици.

С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл.8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 ЗУБ за предоставяне на кандидата и малолетната и дъщеря на хуманитарен статут. С оглед всичко изложено –молбата на закрила на майката Р. И. и нейното малолетно дете е отхвърлена.

На л.21 от делото е представена молба рег. № УП-16802/09.10.2024г.от жалбоподателката и малолетната и дъщеря, в която е посочила, че се отказва от производството по молбата и за предоставяне на международна закрила в Република България и е помолила за връщането и в Доминиканска република.

На л.8 от делото е представена молба от 07.11.2024г. адресирана от Р. И. до началника на ОПЦ „Военна рампа“, в която е посочила, че се отказва от молбата за отказ и изрично е заявила, че тя и дъщеря ѝ желаят да останат в Република България.

В СЪДЕБНОТО производство нови доказателства и искания не са направени от жалбоподателя. Ответникът е представил справка от 17.01.2025г. относно общо положение в Доминиканска република, актуална общественно-икономическа обстановка към 17.01.2025г., ниво на сигурност и спазване на човешките права (л.75 и сл).

С оглед всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място Съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентираните правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от Р. И., същата е уведомена на разбираем за нея език относно процедурата, която следва, видно от

положен подпис на (л. 45) върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач от испански език, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са и уточняващи въпроси- видно от протокол на л.22 от делото.

Не се споделя довода в жалбата за немотивираност на акта и постановяването му при неизяснена фактическа обстановка, вкл. и необсъждане на актуалната обстановка в страната и на произход. Обсъдена е актуалната обстановка в Д. Република, като са цитирани в решението различни източници на информация, и е формиран извод, че ситуацията в страната не се характеризира като въоръжен вътрешен или международен конфликт.

По приложението на материалния закон, също съставът намира, че същият е правилно приложен. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея - чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 4 и 5 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация.

Правилно административният орган е обосновал извода за липсата на предпоставките за приложение на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, тъй като в процесния случай по отношение на чужденеца не са налице конкретни данни и доказателства, които да обосноват извод за основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Както сама посочва при проведеното интервю, същата не е членувала в политическа партия или организация, както и във въоръжена групировка, както и че не е имала проблеми с официалните власти в страната на произход, не е била арестувана, съдена или осъждана, срещу нея няма образувани дела, няма контакти с полицията в държавата по произход. Тези нейни твърдения обосновават извод за липсата на основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Изложеното оплакване във връзка с твърдението, че има проблеми с представители на местна банда крадци в страната си по произход не могат да бъдат квалифицирани по посочените разпоредби на закона. Освен това, заявява че към настоящия момент нейната майка живее там, както и 3 годишният ѝ син. Съдът намира, че при анализа на бежанската история на молителката – по скоро може да се направи извода, че тя и съпруга

и доброволно са взели решение да напуснат легално и организирано страната си по произход, поради личното финансови затруднения на семейството, които обстоятелства са стоящи извън основанията на закрила по ЗУБ. Стремещът към по-добър живот е естествен, но не е основание за закрила. Доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателката е мигрант по смисъла на пар. 62 от Наръчника на ВКБООН за процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец, както също е прието в оспореното решение. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че целта на пътуването и е била да достигне до Франция, където живее майката на съпруга ѝ. Така в проведеното интервю, лично заявява, че конкретното и искане към Република България е да получи закрила и не знае дали може да поиска да бъде преместена в Испания или Х., където живеят нейни лели. Т.е. действителният мотив за напускането на държавата ѝ по произход е желанието да се установи в държава извън пределите на земите си по произход, но насочени към страна –членка на ЕС. Останалите фактически и правни изводи на ответника напълно се споделят. Няма преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Няма каквито и да е констатации за нарушаване на основните права - тежки и повтаряеми по своето естество, за да направят извода за такива посегателства.

По отношение на основанията за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 ЗУБ- също изводите на ответника са правилни. Предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителката, решаващият орган е приел, че липсват доказателства жалбоподателката да е била изложена на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, или наказание. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността

му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно чл. 9, ал. 2 субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: 1. държавата; 2. партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; 3. недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. В тази връзка, както вече беше посочено, жалбоподателката твърди, че не е имала проблеми с официалните власти, не е била задържан, съдена или осъждана, не твърди също така спрямо нея да е оказвано насилие. Следователно, споделят се от съда изводите на административния орган за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ.

Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9 ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи, срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, следва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по - обща опасност от посегателство - по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилния. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ -термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без

оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата.

В това отношение следва да се уточни, че колкото по -способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по -ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът намира, че правилно е прието, че от приложената справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС не може да се обоснове извод, че в страната на произход на бежанеца има безогледно насилие, което да достига толкова високо ниво, че да

съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че същото му присъствие на територията на съответната страна или евентуално на съответния район лицето се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. По делото е приложена и справка вх.№МД – 02-26/17.01.2025г. на л.75 и сл. Видно от представената актуална справка, е че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. “в“ от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

При изследване на актуалната политическа и икономическа обстановка видно от актуална справка № МД-02-26/17.01.2025г. (л.75), че Д. република има смесена икономика (вкл. туризъм и финанси), търговия, производство, телекомуникации и строителство. Около три пети от доминиканците остават под прага на бедността, въпреки подобренията в националната икономика. Въпреки това, средната класа в страната се увеличава значително от средата на миналия век и икономическата и социална олигархия на нацията е донякъде фрагментирана, тъй като наскоро увеличилите състоянието си семейства се присъединяват към посочената прослойка. В материал на уебсайта на Групата на Световната банка се посочва, че икономическият растеж на Д. република утроява средната за региона стойност през последните две десетилетия, което води до излизане от бедност на 2,8 милиона души, средна класа, понастоящем превишаваща броя на бедното население, и до подобряване на качеството на живот по отношение на достъпа до основни услуги, жилища и образование. Доминиканското правителство показва силен ангажимент за справяне с дългогодишните предизвикателства, породени от електроенергийния сектор, чрез цялостен пакет от реформи. В. от нови бизнес възможности и решения за частния сектор и развитието на активи в ключови сектори като логистика и финансови услуги ще увеличи привличането на конкурентни инвеститори в Д. република, като същевременно ще намали зависимостта на страната от фискални стимули. По отношение нивото на сигурност в справката е визирано, че няма скорошна история на терористичните актове на територията на Д. република, макар че понякога се наблюдават политически демонстрации. В

страната има висок процент на престъпност, варираща от опортюнистични престъпления като кражба на чанти и джебчийство, до насилствени престъпления и кражби на коли. По отношение спазване на човешките права се посочва, че през последните години няма съобщения за политически арести и/или принудителни изтезавания, извършвани директно от или от името на доминикански държавни органи, а доминиканските закони забраняват изтезанията, побоя и физическото насилие. Липсват данни за политически затворници или за задържани по политически причини лица. Основният закон предвижда свобода на изразяване, включително и за печата, и властите като цяло зачитат това право, а лица и групи, които могат да критикуват правителството публично и частно без страх от репресии. На територията на Д. република няма правителствени ограничения върху академичната свобода или върху културните събития. Доминиканските закони предвиждат свобода на вътрешното движение, пътуването в чужбина, емиграцията и репатрирането и правителството като цяло зачита тези права. Властите в Доминикана си сътрудничат в ограничена степен с ВКБООН, както и с редица местни и международни организации като цяло действат без правителствени ограничения и имат възможност да наблюдават и разследват условията и случаите на правата на човека и да публикуват своите констатации.

Всичко това води до извода, обоснован и от административния орган, че в настоящия момент в страната не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Не се споделя твърдението на процесуалния представител на жалбоподателката, че административният орган не е уведомил социален работник. Видно от представеното по делото на л. 32 доказателство, е че от страна на ДАБ е изпратено писмо до Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ –Сердика АСП и до Председател на Държавна Агенция за закрила на детето. Посочено е, че на основание чл. 15, ал. 4 от Закона за закрила на детето, че чужденката Р. К. Я. И., [дата на раждане] , в [населено място], Доминиканска република, ЛНЧ [ЕГН] е подала по реда на ЗУБ молба за предоставяне на международна закрила с ВХ. № ВР-13-1585/10.09.2024г., за нея лично, и като законен представител на малолетното ѝ дете –Е. Й. Р., от женски пол, [дата на раждане] в [населено място], България, ЛНЧ [ЕГН]. Въз основа на

подадената молба в ДАБ при МС е образувано административно производство. Допълнено е, че чуждите граждани към момента на подаване на молбата живеят в РПЦ-С., отдел „ПМЗ –кв. Военна рампа“ ДАБ при МС.

Съдът следва да изтъкне, че в действителност е налице нарушение на административния орган, че не е приобщил социален доклад в административното производство, но то не съществено. В съдебно производство Съдът е спазил правилото на чл. 15, ал. 6 от ЗЗДет, съгласно което при всяко дело съдът или административният орган уведомява дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето, която изпраща представител, който изразява становище, а при невъзможност предоставя доклад. В случая в проведеното по делото съдебно заседание на 21.01.2025г. се яви представител на ДСП „С.“-А. А., която изрази устно становище, че в интерес на детето и майката е, да бъдат в сигурна и безопасна страна, както и детето да бъде с майка си. Сочил, че двете се намират в лагера „Военна рампа“, където има специалисти, които помагали на майката да полага грижи за детето си и да се чувства сигурна. Допълва, че в България майката има приятели, които биха могли да и помогнат, поради което и изразява мнение, че страната тук е сигурна среда. Изразява становище, че при евентуалното връщане в Д. република –ако в страната си по произход се чувства застрашена, това би й повлияло.

Съдът следва да съобрази, че при молба за закрила и от дете –преценката е с оглед най-добрите интереси малолетното дете-идентичността му, запазването на семейната среда, закрила и безопасност на детето, наличие на уязвимо положение, право на здравеопазване и образование. Съгласно §.75 от Конвенцията на ООН за правата на детето – уязвимото положение се основана на определен елемент-жертва на малтретиране, живеене на улицата, бежанец и т.н. В контекста на изложеното и позовавайки се на представения в съдебно заседание устен социален доклад малолетното дете с майка си в момента живеят в самостоятелна стая в РПЦ-„Военна рампа“. С оглед възрастта на детето не предполага да има изградена връзка с България. Не посещава определено заведение- ясла или градина, а и това няма как да се осъществи тъй като, в момента детето е едва на 5 месеца. Освен това майката също е едва от няколко месеца в България и ползва преводач т.е. не се е адаптирала към езиковата среда. В

действителност децата имат по-бърза адаптация, но в конкретния случай не се касае за продължителен престой на малолетното дете на територията на Република България, и такава не е осъществена - нито езикова, нито социална по причина, възрастта на детето, както и че лицата живеят в РПЦ. Макар и да имат възможност за контакти- то е в рамките на центъра и с други бежанци, вероятно от техния етнос и общуващи на техния език. Следователно - вероятно в страната ни, според преценката на родителите като страна-членка от ЕС, детето би имало по-голяма доза спокойствие, но същото съизмеримо на фона на необходимостта от социална и етническа адаптация – е неоправдано. В страната си по произход детето има безплатно и достъпно образование, както и здравеопазване. Не е доказано да има някакви специални потребности, които да могат да бъдат задоволени единствено извън страната му по произход. Чувството за социално неравенство и несправедливост от което се стремят да избягат, не се гарантира, че няма да изпитат и в настоящата страна. Отделно в държавата си по произход майката е получила образование, намерила е относителна реализация, поради което неудовлетворението и е по-скоро въпрос на вътрешно усещане. В проведеното интервю майката съобщава, че има собствен бизнес . Подобен социален статус дори и да им се предостави хуманитарен статут – не биха постигнали в чужбина.

По изложените съображения СЪДЪТ счита, че животът на майката и детето няма да е застрашен при връщането им в страната по произход, където молителката може да разчита на подкрепа на своята майка и други нейни близки, още повече, че там се намира и три годишният ѝ син. Дори да няма роднинска подкрепа – може да разчита на местните власти, видно от последната актуална информация.

С оглед изложеното правилно ответникът и по същество е констатирал, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Р. К. Я. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Доминиканска Република лично и като законен

представител на Е. Й. Р.-малолетна ЛНЧ [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ № 11195 от 28.10.2024г. на Председателя на ДАБ при МС, с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да им бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: